

Gezi Parkı Olayları'nda Yaşamını Yitiren Canlara...

İçeriği Yazan: [Ümit MİNEL](#) [1] Zaman: Cum, 12/07/2013 - 10:20

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Orada çocuğunun ölmesini ister misin?" dedi hiddetle... Karşısında ki kişi hiç tereddüt etmeden cevap verdi; "İnandığı değerler uğruna savaşıırken ölecekse evet!" dedi. Karşısında kızgın arkadaşı biraz bocaladı ve sonra; "Bunu oğluna söyleyeceğim" dedi. Babası hiç sesini çıkarmadı...

Kızgın adam cebinden telefonu hiddetle çıkardı ve genci aradı. "Oğuz, oğlum baban bana sen oralarda ölsen üzülmeceğini söyledi haberin olsun" dedi bağırarak çünkü telefonda çok gürültü geliyordu. Oğuz; "Tamam Engin ağabey, şimdi müsait değilim, polisin elinden bir arkadaşı kurtarmaya çalışıyoruz, ben eve gelince konuşuruz ama ne zaman gelirim onu bilmiyorum" dedi ve kapattı.

Aradan bir hafta geçtikten sonra bir sabah Oğuz nihayet eve gelmişti. Babasına hasretle sarıldı, babası da ona sarılırken gözünden akan iki damlayaşa engel olamamıştı. Ailecek kahvaltılarını yaptıktan sonra Oğuz heyecanla 1 hafta boyunca Gezi Eyleminde neler yaşadığını bazen heyecanlı, bazen hüzünlü, bazen gururla anlattı. Bir an babasının aklına Engin geldi ve telefonla aradı; "Engin, bizim oğlan geldi, O'na birşey söylemek istiyordun, buyur gel istersen bir kahvemizi de içersin" dedi.

Yaklaşık yarım saat sonra kapı çaldı, gelen Engin'di. Hep beraber salona geçtiler. Engin daha koltuğa oturur oturmaz Oğuz'a; "N'oldu, kurtardınız mı iki ağacı" dedi alaycı bir ses tonuyla. Oğuz gayet sakin cevap verdi. "Olay'ı sadece iki ağaç zannediyorsan yanılıyorsun. Asıl amaç yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine" dedi. Babası hafif gülümsedi.

Engin; "Nasıl hür değilsiniz ki anlamıyorum" dedi.

Oğuz; "Sadece sana şunu söyleyemek istiyorum. Eğer özgür olsaydık o ağaçları bekleyen bir avuç savunmasız insanın üzerine sabahın köründe yüzlerce polis gönderip çadırları yakılır , suratlarına biber gazı sıkılır mıydı? Belki duymamışsındır, penguenleri seyrederken görmemişsindir ama bu ülkede neredeyse terörü lanetleyen yürüyüşler bile yasaklandı. Reyhanlı saldırısı olayını protesto eden tüm gruplara tüm illerde müdahale edildi."

Engin; "Peki oğlum sen mi çözeceksin bu sorunları. Beğenmiyorsan sandıkta gönderirsin. Ne o öyle yakıp yıkmalar."

Oğuz; "İlk olarak şunu söyleyeyim. Orada yakıp yıkanlar, meydanda toplananların sadece dörtte biri ve biz hiçbir zaman bunlara müsaade etmemeye çalıştık. Ancak medya doğal olarak, demokratik tepkisini ortaya koyanları değil, taşkınlık çıkaran, yakıp yıkanları size gösterdi. Böylece orada olan herkes sanki yakıp yıkanlardan oluşuyormuş havası doğdu. İkincisi, seçim barajının yüzde 10 olduğu, seçilmişlerin neredeyse halkın yarısını temsil etmediği bir seçim mi demokrasi getirecek. Bir İP'nin, bir ÖDP'nin, bir SP'nin, bir TKP'nin ve sağcı solcu onlarca partinin meclis dışında olduğu bir sistemde hangi demokrasiden söz edebilirsin ki?

Engin, bir hafta önce, olaylar başladığında ki öfkesini yitirmişti, o yüzden daha usturuplu bir şekilde; "Peki oğlum, ya bu gösterilerde başına birşey gelseydi. Bak birkaç kişi öldü, onlarca kişi hastanede yoğun bakımda. Allah korusun ya sana da birşey olsaydı. Geride kalan anneni, babanı bir düşün.

Oğuz; "Engin ağabey, babam sana cevabını vermiş zaten. Bu dava uğruna ölsem bile babam üzülmez. Hatta oğluyla gurur duyar. Çünkü bunu bana babam öğretti. Bunu bana atam öğretti. Zaten benim damarlarımda ki asil kanda da vardı bu mücadele ruhu. Bir düşün, kurtuluş savaşına başına birşey gelir diye gitmeseydik, babalar analar, yavrularını göndermeseydi bu özgürlüklere kavuşabilir miydik? Hem ölsek ne yazar ki, biz ölünceye kadar geçecek zaman zarfında yerimize başka arkadaşlar ve direnişçiler geçecektir. Aynen Çanakkale'de 57. Alay'dan birkaç atamın yaptığı gibi. Ya onlar geri çekilseydi!!! Biz Çanakkale'ye gönderdiği evladına kına yakan bir neslin torunlarıyız, ölüm bize kaç yazar!!!"

Oğuz'un babası artık gözlerinden akan yaşlara hakim olamıyordu, böyle bir evlat yetiştirdiği için duyduğu mutluluk gözyaşı olup yanaklarından süzülüyordu, tam bu sırada elinde kahveler ile Oğuz'un annesi geliyordu ve O'nun da ağlamaktan gözleri kızarıktı...

Not: Bu makale Gezi Parkı Olayları'nda yaşamını yitiren canlar anısına kurgulanmıştır...

Ümit MİNEL

umit.minel@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Güncel](#) [3]

Kaynak URL (06/05/2024 - 14:28 tarihinde yazdırıldı):

<http://www.politikadergisi.com/makale/gezi-parki-olaylarinda-yasamini-yitiren-canlara>

Bağlantılar:

[1] <http://www.politikadergisi.com/pd-uye/umit-minel>

[2] <mailto:umit.minel@politikadergisi.com>

[3] <http://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>